

130407 Andra söndagen i Påsktiden Canon Kevin Walton, St Albans Cathedral

2013: Jer. 18:1-6; I Jn 5:1-5; Jn 21:15-19

Storyn som vi har hört är mycket rörande och stämningsfull.
Vi befinner oss vid Galileiska sjön, liksom i början.
Det berättas om män som fiskar;
Jesus på stranden;
Peters impulsiva reaktion;
en grillad frukost;
en promenad tillsammans,
och till sist samtalet vi har hört i dagens bibeltext.

Tidigare hade vi befunnit oss bakom reglade dörrar i Jerusalem – klaustrofobiska och rädda.
Vi har hört Tomas' tvivel, och sin tro.
Och till slut har vi hört:
*“Du tror därför att du har sett mig.
Salige de som inte har sett,
men ändå tror.”*
En avslutning till evangeliet.

Varför befinner vi oss tillbaka i början, i Galiléen?
Varför sitter lärjungarna här och funderar på vad de bör syssla med?
Varför nu de gamla seder och bruk?
Det gamla jobbet? Den gamla platsen?
Varför ämnar de inte fånga människor?
Kort sagt: var finns Påskglädjen?

Enligt forskare är den här storyn ju ett *“postscript”*, en *“footnote”*.
I storyn avslöjades viktiga teman för den tidiga kyrkan:
delaktighet i den uppståndne genom bröd,
uppgiften som Petrus fick inom den apostoliska församlingen.

Men dessutom upptäcker vi en inblick till i första påskupplevelsen
och i troslivet självt.
Påskupplevelsen var nämligen inte bara glädje och klarhet,
utan också mörker och förvirring
– en riktigt svensk Detektivroman – i England kallas det *“Nordic Noir”*!

Vid graven - *“medan det ännu var mörkt”* – var stenen borta,
inte därför att Jesus skulle få rymma ut,
men därför att lärjungarna skulle få gå in!

In i den mörka graven, för att se och för att dö:
dö med Kristus.
Påskupplevelsen är nämligen dopupplevelsen.

Och lärjungarna gick ut i båten och fiskade den natten
– när det var ännu mörkt – och de fick ingenting;
och i mörkret känner de inte igen Jesus.
De behöver en gryning - av sanning, av uppfattning.

Dessutom är Kristus både när – och frånvarande
- i påskupplevelsen och i troslivet
I Johannesevangeliet visar sig Jesus för lärjungarna
på den första söndagen,
men på den andra ankomsten måste de vänta en vecka till.
På engelska säger man: *"Now you see him, now you don't!"*
(*"Då ses han, och då ses han inte!"*)
Men vad borde de göra i mellantiden?
"Han är inte här!" säger den unge till kvinnorna vid graven!
"Rör inte vid mig" säger Jesus till Maria från Magdala.
Varför det?

Kanske för att ge tid att fundera – på uppståndelsens mysterium;
för att bli förberedda för framtiden utan Jesu kroppsliga närvarande.
Jesus visar sig vid sjön när morgonen kommer,
men jag undrar:
har han redan varit närvarande denna natt,
närvarande men dold?
Guds närvaro är ömsom känd ömsom okänd,
och troslivet tar med sig både höga och låga punkter,
samt punkter då man har inget annat att syssla med
än att göra i ordning näten.
Så är det innan vi hör Herrens kallelse.
Liksom Petrus.

Och därför behovet av denna story, denna andra avslutning
- vad beträffar Petrus, återstår det *"unfinished business"* – en sak till:
tre gånger har han förnekat sin Herre,
och tre gånger får han förklara sin kärlek
- vid bägge tillfällena vid en glödhög eller en koleld
- på svenska är ordet annorlunda,
men på originalet grekiskan är ordet detsamma – *"anqrakia"*:
den första gången i nattmörkret,
och nu i morgonsolen, i påskljuset.

Tidigare hade Petrus braverat med att han skulle följa Jesus
och att han skulle även ge sitt liv för honom,

"but he fell at the first hurdle" - han föll på första häcken.

Nu ger Jesus Petrus tillfället att gottgöra;

men med varnande röst:

"När du var ung

spände du själv bältet om dig och gick du vart du ville"

- så hade Petrus gjort efter att Jesus häktades -

"men" fortsätter Jesus

"när du bli gammal skall du sträcka ut dina armar

och någon annan skall spänna bältet om dig

och föra dig dit du inte vill."

Och till sist, medveten om allt detta,

hör Petrus kallelsen: *"Följ mig!"*

- efter förebild av den gode herden som ger sitt liv för fåren.

Gud kallar oss till att följa,

ut ur våra misslyckanden:

till och med när det för oss i den mörkaste dalen.

Som vi har hört från profeten Jeremia:

Gud är krukmakaren, vi är leran i hans händer.

Ibland misslyckas lerkärlet som krukmakaren formar,

och då gör han om det till ett nytt kärl.

För att bli påskvittne,

måste man kanske först ha blivit trasig,

för att känna livet,

måste vi först ha känt döden.

Petrus skall aldrig misslyckas mera

- javisst ska han göra fel - men han skall aldrig mer lämna Herren.

Varför?

Därför att han har känt förtvivlan över sina misslyckanden

och sedan Guds förbarmande kraft.

Så, var befinner vi oss i denna storyn?

Kanske sitter vi och funderar på vad vi skall göra,

obeslutsamma, utan mål.

Kanske borta från Gud och hans närvaro.

Kanske har vi misslyckats;

vi har övergivit Gud, eller vår familj, en vän, oss själva.

Det gör ingenting.

I dagsgryning står den uppståndne och väntar,

och han bjuder oss att bryta bröd.